

здоров'я (у Європі 70%). Найпопулярніші форми фізичної активності в Україні це: біг, їзда на велосипеді, плавання, футбол, гімнастика і піші прогулянки. Питання розвитку спортивної інфраструктури і проведення цікавих спортивних заходів є серед головних пріоритетів розвитку городів нашої країни в цілому. Важливим чинником для підвищення рівня зацікавленості (особливо молоді) заняттями спортом має стати розвиток і модернізація спортивної інфраструктури країни. Наразі спостерігається невідповідність вимогам сучасності ресурсного забезпечення галузі, а саме фінансового та матеріально-технічного, така ситуація є стимулом до вдосконалення стану існуючих спортивних споруд: проведення забудови нових та реконструкцій, капітальних та поточних ремонтів існуючих спортивних споруд. Необхідно продовжити роботу із забудови спортивних майданчиків з тренажерами та комплексів для стріт-воркауту (вуличної гімнастики), забудови стадіонів зі штучним покриттям для гри у футбол та міні-футбол, реконструкції баскетбольних та волейбольних майданчиків.

Слід зазначити, що серед документів які зберігаються в обласних державних архівах, численні документи які характеризують процес розбудови спортивної галузі, є одними з найменш затребуваних. Комплексних досліджень, щодо діяльності різного роду студентських спортивних товариств та клубів не існує. У сучасному спортивному житті пріоритетними напрямками спортивної діяльності є підготовка олімпійського резерву, активна підтримка розвитку інваспорту та участь у різного роду спортивних масових змаганнях.

Отже, актуальність теми мого дослідження, насамперед, полягає в тому, що необхідність вивчення розвитку фізичного виховання в Україні є особливо важливою в наш час, коли в країні проходить процес відродження й особливого значення набуває необхідність відповідних знань.

Література

1. Салтан О. М., Салтан Н. М. Історичні аспекти розвитку фізичної культури та спорту в Україні. Харківська державна академія фізичної культури. 2019. С. 3-4. URL : <http://journals.uran.ua> > article
2. Колишкін О. В. Використання засобів адаптивного фізичного виховання у процесі розвитку рухової сфери учнів. *Вісник Чернігівського ДПУ імені Т. Г. Шевченка*. Серія : Педагогічні науки. Фізичне виховання та спорт. 2010. Вип. 81. Чернігів : ЧДПУ. 724 с. С. 241–244.

Ястремська Н.М.

*к.е.н., доцент кафедри державно-правових дисциплін
КННІ Донецького юридичного інституту МВС України*

ЗАХИСТ ПРАВ ТРУДОВИХ МІГРАНТІВ

Міграції є невід'ємною частиною розвитку сучасних світових

економічних процесів і полягають у переміщенні людей, зміні місця проживання з певною метою. Найбільшого поширення набула трудова міграція, основною метою якої є пошук нового місця роботи та працевлаштування мігранта. Напрямки та масштаби трудових міграційних процесів можуть бути зумовлені великою кількістю чинників.

Найбільш вагомими серед яких є умови макросередовища в країні, що сформовані під впливом економічних, політичних, військових, етнічних, освітніх, соціально-трудова, морально-психологічних, екологічних та ін. чинників. Також, явище міграції необхідно розглядати з точки зору держави та методів її регулювання, основні з яких є незадовільні економічні умови життя працездатного населення та недостатнє соціальне забезпечення з боку держави.

Серед мікрочинників (індивідуальних), що формують конкретні внутрішні мотиви окремої людини для міграції можна виділити накопичення та примноження власного людського капіталу (базується на власному віці, статі, рівні освіти та здоров'я, професійних здібностях тощо), що передбачає отримання винагород в майбутньому (віддачі від інвестицій) [1]. Отже, можна стверджувати, що формування напрямків та масштабів трудових міграційних процесів, залежить від багатьох взаємозалежних чинників, що діють одночасно, і є певною мірою взаємозалежні та притягують або відштовхують та впливають на рішення мігрувати.

Право людини на здійснення міграцій та свобода вибору місця проживання закріплені у різноманітних міжнародних договорах. Зокрема, важливу роль у цьому питанні займає Загальна Декларація прав людини, прийнята Генеральною Асамблеєю ООН у 1948 р.. Ніхто не може забрати у особи права вільного пересування по всьому світу, однак у такому випадку від самої особи вимагається дотримання законів тієї країни, яку вона обрала для проживання [4].

Міжнародна міграція робочої сили також не обмежується економікою, а й впливає на соціальну, політичну, культурну, релігійну сфери життєдіяльності людей різних країн. Чинники міжнародної трудової міграції ускладнюють управління нею, зумовлюють некерованість і непрогнозованість міжнародних міграційних потоків трудових ресурсів. Основними країнами спрямування українських трудових-мігрантів є: Польща, Італія, Чехія, Іспанія, Німеччина, Угорщина, Португалія, Росія [2].

Особливістю трудової міграції працездатного населення України в сучасних умовах є зміна вектору трудовіграційних процесів на користь європейських країн, зумовлена геополітичними змінами, відкритістю національної економіки, лібералізацією вікового контролю, посиленням євроінтеграційних процесів. Це вимагає посилення взаємодії з країнами-членами Європейського Союзу. Нормативно-правова та практична діяльність міжнародних організацій є невід'ємною складовою розвитку глобальних процесів міграції населення. Країни-учасниці міграційного руху, беручи

активну участь у роботі та ратифікуючи різноманітні конвенції, рекомендації і протоколи, визначають пріоритет норм міжнародного права над національним законодавством, що має важливе значення як для самої держави, з огляду на її інтеграції у світове співтовариство, так і для самих мігрантів, з погляду необхідності захисту їхніх прав і свобод за кордоном, створенні сприятливих умов для легалізації трудових мігрантів, активізації співробітництва у сфері прикордонного контролю, управління процесами законної міграції, сприяння зворотній міграції тощо [3].

Дослідження сучасного стану міжнародного руху робочої сили в Україні дає підстави стверджувати, що оптимізація державної міграційної політики повинна передбачати: пом'якшення впливу факторів, які активізують зовнішню трудову міграцію; розширення можливостей працевлаштування українських громадян за кордоном; забезпечення належного правового і соціального захисту українських трудових мігрантів у країнах прийому; стимулювання надходження міграційного капіталу в Україну, залучення іноземної робочої сили відповідної якості у достатній кількості з урахуванням потреб економіки і поточної демографічної ситуації в державі; протидія нелегальним потоком міжнародної трудової міграції [3].

Правовий напрям повинен передбачати налагодження системи обліку тих, хто працює за кордоном офіційно та неофіційно. У цьому аспект потрібно приєднатися до міжнародних угод регулювання міграційних потоків та використовувати міжнародний досвід країн, які вдалося вирішити таку ситуацію. Тож вирішити проблему трудової міграції можливо через формування загального механізму соціально-економічного розвитку.

Отже, трудова міграція в Україні відображає загальні та типові для більшості держав головні причини, які пов'язані, насамперед, із високим рівнем безробіття, низьким рівнем заробітної плати, зникненням деяких галузей виробництва тощо та потребує впровадження комплексу заходів щодо регулювання та захисту прав трудових мігрантів.

Література

1. Гребенюк А.А. Теоретические подходы к изучению международной трудовой миграции. *Миграция и социально-экономическое развитие*. 2016. Том 1. № 1. С. 17–38.
2. Малиновська О. А. Трудова міграція громадян України закордон: виклики та шляхи реагування. Національний інститут стратегічних досліджень, серпень 2018. С. 2–16.
3. Ткачук Ю.В., Малишенко Л.О. Основні тенденції трудової міграції в контексті сучасних міжнародних міграційних процесів. *Науковий журнал «Політикус»*, вип. 5, 2019. С. 70-74
4. Федоренко О.М. Сутність і сучасні тенденції міжнародної трудової міграції. *Науковий вісник УМО. Серія: Економіка та управління*. 2016. Вип. 2. С. 1–12.

